

Les contradiccions de Dambo

El segrest de l'industrial Segundo Marey significà la presentació dels GAL. Ricardo G. Damborenea ha reconegut que coneixia l'operació i que hi participà, però les seues declaracions no són iguals a les d'Amedo i deixen encara molts punts foscos.

Orgullós, gairebé pietòric, Ricardo García Damborenea, que només fa uns mesos adduïa que si ell haguera estat en la trama

dels GAL, el grup d'assassins no hauria estat tan potíner, reconeixia la setmana passada davant les càmeres i els micròfons la seua implicació, voluntària i assumida, en el terrorisme d'estat. Damborenea, que el 1983 era el secretari general dels socialistes de Biscaia, va reconèixer que ell estava al corrent de les activitats dels GAL i que en comentava detalls amb el president del govern espanyol, Felipe González. El cas que l'ha fet declarar i sobre el qual hi ha les proves més contundents contra els aparells de l'estat és el segrest de l'industrial Segundo Marey, realitzat el 4 de desembre del 1983.

Una justificació falsa. Segons Damborenea, el segrest de Marey, que va ser un gran *fiasco* perquè els mercenaris dels GAL buscaven un personatge representatiu entre els cercles propers a ETA a Iparralde i Marey no hi tenia res a veure, intentava contrarestar el del militar Martín Barrios, reivindicat per ETA. Damborenea, però, menteix perquè Martín Barrios ja havia estat mort a mans de l'organització basca. ETA va segrestar aquest capità de farmàcia el

dia 5 d'octubre del 1983 i el va matar el 19 del mateix mes. Mentre mantenia segrestat el capità Barrios, ETA va exigir la lectura d'un manifest en la televisió a canvi del seu alliberament. Enmig de les negociacions, un grup de tres membres dels GEO va intentar segrestar l'etarra José Maria Larretxea amb la intenció d'intercanviar-lo pel militar, però va fracassar en l'acció i el grup va ser detingut a França. ETA respongué amb la mort de Barrios.

Damborenea, que en aquells moments va declarar que "la policia espanyola hauria de patrollar per França amb corretjam i armes" reconeixia la setmana passada que havia estat informat de totes les operacions i hi estava d'acord. Però el segrest de Marey no era una resposta al del capità Barrios, sinó una aposta decidida per establir la guerra

RAFA GIL / EFE

bruta contra ETA i prendre la iniciativa. Damborenea ha reconegut que quan el segrestat va ser tancat en un lloc molt proper a Bilbao, els responsables de l'acció, dirigida per Amedo i Domínguez, van reconèixer que s'havien equivocat i decidiren consultar-li l'afer. Segons va declarar, ell va ser qui va recomanar allargar el segrest, que, de fet, va durar deu dies, per tal que els GAL en pogueren traure algun profit. Marey va ser alliberat, mentre Radio Popular emetia un comunicat on apareixien per primera vegada les sigles GAL i Marey era identificat per aquests com a col·laborador d'ETA.

Amedo, però, va insinuar en les seues declaracions que Damborenea recomanà no allargar el segrest, sinó assassinar Marey i donar després algunes informacions falses que el relacionaren amb l'organització ETA. En aquell moment, Damborenea va dir que tot eren mentides. Ara reconeix que n'era sabedor i que hi participà però nega que recomanara la mort de l'industrial i justifica els GAL perquè "era el que calia fer per eliminar el santuari francès d'ETA".

Alhora que ha confessat, ha inculpat directament alts dirigents socialistes policíacs i el president del Govern espanyol en una cadena no per esperada menys trasbalsadora. González ja ha contestat amb la mateixa resposta de sempre: tot és fals i no hi ha proves. Després de dotze anys, però, les acusacions ja l'han afectat en un procés en espiral que encara no ha acabat. **J. Sebastià**

